

ellers ligeberettiget myndig Arving er til Stede, maa overtage Gaarden, der da maa bestyres og drives af Andre — undertiden en Formynder, undertiden en Moder, der har Besiddelsesret for Livstid, undertiden, hvis hun atter gifter sig, en Stedfader. Det vil let skjønnes, at en saadan Andenhaandsdrift af en Eiendom hverken i national- eller landøkonomisk Henseende kan være ønskelig, allermindest under en Stedfaders Bestyrelse, der ved sin Hustrus Død maa fortrække og derfor er henvist til forud at gjøre sig Gaarden saa indbringende som muligt. Iffældent bliver Gaarden med Øvrighedens Tilladelse solgt af den Mindreaariges Formynder, og den gaar saaledes ud af Slægten, hvor den ved en friere Arvelovgivning, der vilde have tilladt dens Overdragelse til en myndig Arving, maasse vilde være bleven bevaret i den.

Der er saaledes næppe nogen Grund til af Hensyn til Gaardenes Bevarelse i Slægterne og en deraf følgende velstillet Bondestand at holde paa den særlige bornholmiske Arvegangsmaade, da den, som viist, endog kan virke lige imod sin formodede Hensigt.

Men hertil kommer, at Frdn. af 14de Oktbr. 1773, der ordner Arvegangen, efter Alles Mening lider af saa mange Uklarheder, at den er meget uanskelig at anvende, og derigjennem giver Anledning til Processer, som ellers ikke vilde være opstaaede.

De ikke saa Mlemper, der saaledes ere knyttede til Frdn. af 14de Oktbr. 1773, have fremkalbt et baade levende og almindeligt Dnske hos Befolkningen paa Bornholm om at faae Forordningen ophævet, og da Udvalget efter Alt, hvad der foreligger, ikke har kunnet øine tilsvarende Fordele ved dens Benyttelse, maa det anse Dnsket som berettiget, og da det tillige finder det rigtigt og naturligt, at den almindelige danske Arvelovgivning omfatter alle Landets Dele, kan Udvalget ganske slutte sig til Tanken i det foreliggende Lovforslag.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkelt- heder har det vel vaakt nogen Tvivl i Udvalget, om ikke Bestemmelsen i § 3, hvorefter Eiendomme med kun 1 Td. bornholmst Hartkorn falde ind under Loven, turde være lidt betænkkelig, al den Stund Eiendomme af en saadan Størrelse vistnok nærmere maa kaldes Huse end Gaarde og saaledes strengt taget falde udenfor Lovforslagets Ramme. Ligeledes har det været Gjenstand for Udvalgets Overveielse, om ikke den i § 4 givne Tidsfrist for Lovens Strafftræden maatte være vel kort; men ingen af de nævnte Punkter have dog vaakt saadanne Betænk- ligheder, at man har fundet sig foranlediget til at stille Forslag til Ændringer, og Udvalget indstiller derfor enstemmig Lovfor- slaget til uforandret Vedtagelse.

Breinholt.

Frijs,
Formand.

M. P. Jensen,
Ordfører.

Oxenbøll.

Strandskov.